

Vraag nr. 30
van 15 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Reglementering huisvestingspremies – Afwijking bij bestuurlijke fout

In de reglementering inzake huisvestingspremies van 1991 stond formeel vermeld dat een fout van een openbaar bestuur wel degelijk een reden was om een afwijking op de aanvraagdatum van de premie toe te staan.

In de reglementering inzake de tegemoetkoming in de last van een hypothecaire lening komt die afwijking niet meer voor.

Naar verluidt worden sindsdien met die motivering de voorstellen van de administratie om in geval van een manifeste fout van een openbaar bestuur toch een vraag tot afwijking in te willigen, door de minister steeds negatief beantwoord.

1. Is dat inderdaad zo ? Zo ja, hoe motiveert de minister deze principiële negatieve beslissingen ?
2. Is het billijk dat een burger het slachtoffer kan worden van een duidelijke fout van een openbaar bestuur ? Kan de burger in dergelijke gevallen het openbaar bestuur aansprakelijk stellen voor het geleden verlies ?
3. Heeft de minister reeds stappen gedaan om de reglementering inzake de tegemoetkoming in de last van een hypothecaire lening aan te passen zodat een afwijking mogelijk wordt in geval van een manifeste fout van een openbaar bestuur ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

In elk van de twee opeenvolgende reglementeringen inzake huisvestingspremie vindt men inderdaad een bepaling waarin aan de minister een expliciete afwijkingsmogelijkheid op de aanvraagdatum wegens de fout van een openbaar bestuur wordt verleend.

Zo stelde artikel 5 § 6 van het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 27 mei 1987, gewijzigd bij het BVR van 7 december 1987 en 7 september 1988, dat de minister afwijkingen op de datum van de premieaanvraag kan toestaan wanneer het laattijdig indienen van het aanvraagformulier te wijten is aan de fout van een openbaar bestuur.

Luidens artikel 3 (voorlaatste alinea) van het daaropvolgende BVR van 31 juli 1991, gewijzigd bij het BVR van 4 december 1991, 1 juli 1992 en 17 december 1992, kon de gemeenschapsminister op analoge wijze eveneens een afwijking toestaan met betrekking tot de aanvraagdatum, indien de aanvrager het genot van de premie verliest ten gevolge van een laattijdige aanvraag te wijten aan de fout van een openbaar bestuur.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger merkt terecht op dat een soortgelijke bepaling *niet* voorkomt in het BVR van 3 februari 1993 inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast, gewijzigd bij het BVR van 29 juni 1994 en 16 mei 1995.

1. Het is niet zo dat elk verzoek tot afwijking systematisch negatief wordt beantwoord.

Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de eigen administratie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de andere (ondergeschikte) besturen.

Voor het geval dat het om de eigen administratie gaat, dient elke vraag in eerste orde te worden onderzocht op grond van een gestoffeerde nota met een gedetailleerde uiteenzetting van de feiten en een bundeling van alle relevante elementen.

Elke ministeriële beslissing tot afwijking wat een fout van de eigen administratie betreft, blijft ook dan nog steeds mede afhankelijk van de goedkeuring van het Rekenhof.

Indien het gaat om de fout van een andere administratie, bijvoorbeeld een ondergeschikt bestuur, ben ik inderdaad van oordeel dat het betrokken orgaan zijn eigen verantwoordelijkheid dient op te nemen.

Ik ben immers van mening dat de Vlaamse Gemeenschap niet automatisch de schade, in casu het premieverlies, in hoofde van de aanvrager op zich dient te nemen voor de nalatigheid van een externe administratie.

De zorg voor een grotere responsabilisering is immers een zaak die alle bestuursniveaus aangaat.

Deze houding is ook ingegeven door mijn bekommernis om misbruiken te voorkomen.

Het is immers niet denkbeeldig dat door een andere houding van mijn kant de andere bestu-

ren in geval van eigen nalatigheid of nalatigheid van de aanvrager ertoe geneigd zouden zijn om al te gemakkelijk verklaringen af te leveren met het oog op het verkrijgen van een gewestelijke tegemoetkoming, in een poging om via een vorm van cliëntelisme de burger voor zich te winnen.

2. Het is niet billijk dat de burger het slachtoffer wordt van een duidelijke fout van een openbaar bestuur. Het spreekt voor zich dat de burger een openbaar bestuur aansprakelijk kan stellen voor het geleden verlies. Dit kan uiteraard middels een dagvaarding, ofschoon het voor de hand zou moeten liggen dat elk bestuur in de eerste plaats zelf uit eigen beweging de nefaste gevolgen van een foutief handelen jegens een burger ongedaan zou maken.

Het gaat inderdaad niet op dat de burger – om zijn gelijk te halen – eerst een gerechtelijke procedure dient te voeren, waarvan de kosten uiteindelijk het bedrag van de aangevraagde toelage overtreffen.

3. Er werden nog geen stappen ondernomen om de reglementering inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast in de gevraagde zin aan te passen.
De redenen hiervoor worden hierboven beschreven.

Dit neemt niet weg dat ik bereid ben de gevallen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger voor ogen heeft, opnieuw te bekijken, voorzover er sprake zou zijn van een vermeende fout van de eigen administratie van de Vlaamse Gemeenschap.